

Klemens Macewicz, Krzysztof Spychała, Sylwia Wuszkan, Jadwiga Kawecka

Domaszowice-Zalesie, gm.
Domaszowice, woj. opolskie.
Stanowisko B

Informator Archeologiczny : badania 21, 79-80

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BRÓDY POMORSKIE woj. gdańskie Stanowisko 20	patrz neolit
BROSZĘCIN, gm. Rześnie woj. piotrkowskie Stanowisko 14	patrz epoka brązu
BRZEŃSKI, gm. Kłwów woj. radomskie Stanowisko 1	patrz okres wpływów rzymskich
BRZEŃIE, gm. Pleszew woj. kaliskie Stanowisko 29	patrz epoka brązu
CHAŁAWY woj. poznańskie Stanowisko 15	patrz neolit
GRĘBOSZYNÓ woj. kozłowski Stanowisko 53	patrz okres wpływów rzymskich
DOMASZOWICE-BALESIE, gm. Domaszowice woj. opolskie Stanowisko B	Konserwator Zabytków Archeologicznych w Opolu

Badania prowadzili: mgr mgr Klemens Macewicz, Krzysztof Spychała, Sylwia Wuszkán /autorka sprawozdania/ przy współudziale Jadwigi Kaweckiej z Muzeum w Namysłowie. Finansował WKZ w Opolu. Drugi sezon badań. Cmentarzysko kultury łużyckiej z okresu halstańskiego i fazy osadnictwa ze średniowiecza.

Stanowisko położone jest w odległości około 150 m na północ od zabudowań Fermy Zalesie, na niewielkim wzniesieniu opadającym do strumienia Oziąbel, między drogą Domaszowice - Gręboszów a nasypem kolejowym, na polu ornym.

Kilkudniowa badania sondażowe przeprowadzono w 1986 r. Założono wówczas wykop na stoku wzniesienia, o wymiarach 3 x 5 m. Wyeksplorowano 6 grobów ciałopalnych, w tym 4 jamowe i 2 popielnicowe. W 1987 r. podjęto badania ratownicze, mające na celu bliższe rozpoznanie charakteru cmentarzyska oraz określenie stopnia zagrożenia obiektów.

Badaniami objęto obszar o powierzchni 3,23 ara w szczytowej partii wzniesienia. Odsłonięto i przebadano 50 obiektów. Wśród nich wyróżniono 19 grobów ciałopalnych jamowych, bezpopielnicowych; 5 popielnicowych, 3 popielnicowe z brukiem kamiennym, 7 jamowych bezpopielnicowych z brukiem kamiennym, 1 grób symboliczny i 9 ciałopalnych, których typ jest trudny do określenia ze względu na znaczny stopień zniszczenia, zachowały się w nich tylko dolne fragmenty grobów zawierające drobne ułamki naczyń glinianych i przepalone kości ludzkie, być może są to resztki grobów popielnicowych, zniszczonych w trakcie orki.

Groby jamowe natomiast były nieco głębsze, sięgały do około 80-100 cm i w mniejszym stopniu zostały zniszczone orką. Kilka grobów jamowych miało dość regularny kształt - zbliżony do prostokątnego. Materiał ceramiczny jak i kości przepalane rozrzucone w nich były w całym wypełnisku, czasami tworzyły skupiska. Bruki kamienne, dość nieregularne występowały zarówno przy grobach popielnicowych jak też i bezpopielnicowych jamowych.

Na uwagę zasługuje grób uznany za symboliczny. W nimże ułożone były 3 naczynka miniaturowe a obok cylindryczny garnek, nad naczyniami znaleziono fragment bransolety brązowej. W trakcie eksploracji

nie zauważono ani jednego fragmentu kości, nieuchwytna była również jama grobowa. Grób ten posadowiony był najniżej, bo na głębokości 60 cm, podczas gdy wszystkie inne zalegały bezpośrednio pod warstwą orną.

Wyposażenie odkrytych grobów było dość ubogie, poza naczyniami w ilości do 5 sztuk, wystąpiły drobne fragmenty ceramiki, spalone kości ludzkie i kilka fragmentów skorodowanych przedmiotów żelaznych.

Poza obiektami wyżej opisanymi odkryto 4 jamy nie będące grobami i 1 palenisko z materiałem kultury łużyckiej jak i ze średniowiecza oraz skupisko kamień, wśród których brak było jakiegokolwiek materiału zabytkowego.

Materiały wraz z dokumentacją zostaną przekazane do Muzeum w Kluczborku.

Badania nie będą kontynuowane.

DRONICZYN
woj. białostockie
Stanowisko 9 - "Kozie Rowy"

Konserwator Zabytków Archeologicznych
w Białymstoku

Badania prowadził mgr Lech Pawłata przy współudziale mgr Jerzego Maciejczuka. Finansował WRZ w Białymstoku Drużyna sezon badań. Cmentarzysko ciepłopalne kultury łużyckiej z okresu halstackiego. Ślady osadnictwa z okresu mezolitu i wczesnego średniowiecza.

Kontynuowano prace wykopaliskowe na obszarze całego stanowiska. Przebadano powierzchnię ok. 420 m² rozpoznając zasięg cmentarzyska w kierunkach zasadniczych. Odkryto i wyeksplorowano bruk kamienny, 22 jamy, kilkanaście dołów słupowych, 2 groby jamowe, oraz dwa rowy.

Jednowarstwowy bruk kamienny, obejmujący w zachowanej, wschodniej partii cmentarzyska obszar o średnicy ok. 8 m, w zachodniej części został zniszczony w wyniku orki. Z poziomem kamieni bruku związana było występowanie przepalonych kości, naczyń, oraz zabytków metalowych.

Jamy w planie kolisty i owalne, średnicy do 2 m, w profilu nieckowate o głębokości do 1 m, zawierały oprócz węgli drzewnych pojedyncze ułamki naczyń i okazy półsurowca krzemienno-

Groby w formie kolistych jam średnicy ok. 1 m, w profilu nieckowatych zawierały przepalone kości wraz ze szczątkami stosów, oraz fragmenty naczyń glinianych. W grobie nr 2 znaleziono duży skręt spiralny z drutu brązowego, oraz szpilę brązową z główką rozklepaną i zawiniętą w uszko.

Dwa rowy obiegały półkolistą wieńcową partię cmentarzyska, otaczając przestrzeń o średnicy ok. 38 m. Kolisty obszar stanowiska o średnicy ok. 44 m. Część południowa została zniszczona. Obecnie znajduje się tu urwisko. W wyżełkach rowów znajdowały się pozostałości konstrukcji drewnianych w postaci belek leżących wzdłużnie, prawdopodobnie umacniających ścianki. Na pierwotnym poziomie gruntu, w okolicach rowów stwierdzono obecność zwęglonych belek-dranic, stanowiących prawdopodobnie pozostałości konstrukcji naziemnej. Na poziomie stropu rowu zlokalizowano skupiska kamieni, pochodzące ze zsuniętych partii bruku cmentarzyska.

Między kamieniami bruku, zarówno w partii niezniszczonej jak i zsuniętej, znaleziono liczne przedmioty z brązu: bransolety, fragmenty paciorków "salta leone", tarczki kolisty z otworkami, guziki, szczypczyki i fragmenty okuć, oraz żelaza: igły, siekiery, groty oszczepów, szczydło, nóż, szpila, oraz nit żelazny z tarczowatą główką brązową. Wydobyto także fragmenty białej glinianej zawierającej szczątek organiczny i wykazującej ślady celowego przecinania, przesiłki glinianej oraz fragmenty rozcieraczy.

Ponadto wydobyto nieliczny materiał krzemienno, wśród którego wyróżniono trzy zbrojniki krzemienne: trapezy i widerek tyłkowy.

W partii zachodniej stanowiska zlokalizowano jamę wczesnośredniowieczną zawierającą fragmenty naczyń typu "droniczyskiego".

Materiały i dokumentacja znajdują się w Muzeum Okręgowym w Białymstoku.

Badania zostały zakończone.